



\*Persona especialitzada en la reproducció del bestiar que s'ocupa de dirigir l'òrgan reproductor del mascle en l'acoblament

# EL MAMPORRERO\* Y OTROS SÍNTOMAS

## L'APUNTADOR\* I ALTRES SÍMPTOMES

### Núria Güell

A cura de Carme Sais

Del 26 d'octubre de 2019 al 9 de febrer de 2020  
Bòlit\_PouRodó i Bòlit\_StNicolau

“L'apuntador i altres símptomes” recull les quatre darreres produccions de Núria Güell, dues de les quals s'han creat amb motiu d'aquesta exposició. Per parlar del nexa que uneix aquest conjunt d'obres podríem dir que totes elles intenten mostrar conseqüències, símptomes que fan que girem el cap buscant les causes. Atendre la causa és el que ens permet desnaturalitzar el fenomen, no admetre com a normals i inevitables fets qüestionables des de l'ètica. I les comunitats acostumen a naturalitzar allò que les conforma. Es tracta d'unes obres que reflexionen sobre el poder, el patriarcat i les identitats. Paral·lelament, les obres de l'exposició analitzen tres temes clàssics de la història de l'art: el cos femení, el gènere equestre i la iconografia religiosa.

#### **El valor de la puresa i Obsequi de cortesia**

Girona, 2019. Producció: Bòlit, Centre d'Art Contemporani. Girona i Casal Solleric de Palma

En aquests dos projectes realitzats *ex professo* per a aquesta exposició, Núria Güell s'ha interessat per dur a terme una recerca sobre la identitat nacional a partir d'un estudi de cas que serveix d'exemple i de metàfora, la cria de cavall de raça, en concret del pura raça espanyola i del burro català.

Per poc que parem atenció ens adonarem que acostumem a projectar trets i atributs humans sobre tot el que ens envolta, principalment sobre el món animal. Tot és susceptible de ser representat amb atributs humans. L'antropomorfisme es considera una tendència innata de la psicologia humana, i si aquesta tendència no estigués tan arrelada i naturalitzada la podríem prendre fàcilment com a símptoma d'un trastorn mental de tipus paranoic, l'ésser humà perseguint-se a si mateix.

El concepte de raça, pel que fa al món animal, només es té en consideració quan es tracta d'animals domèstics —o sigui, humanitzats—, els animals salvatges no pertanyen a cap raça, i si les races dels animals domèstics existeixen és perquè les hem creat nosaltres d'acord amb els nostres desitjos i necessitats. Tot i així, sovint s'acompanya aquest concepte amb l'adjectiu de “pura”, pura raça X, com els cavalls de pura raça espanyola, i immediatament aquest adjectiu ens trasllada cap a una mena d'essència o veritat d'origen. Però d'on ve aquesta convenció de considerar que allò pur té més valor o veritat que allò contaminat, mixt o indefinit? Es tracta d'una herència d'origen religiós? La puresa tindria així una relació directa amb allò diví?

Com diu Jordi Miró<sup>1</sup> en un dels vídeos que formen part de l'obra *El valor de la puresa*, “una raça —sigui de qualsevol espècie, de cavalls, de gossos o de vaques— és només un acord entre persones”, o sigui, és una mena de pacte interessat que es fa per establir un reconeixement social. I les essències? I les identitats, ja siguin de gènere, nacionals, o de qualsevol tipus, no formen part també del camp semàntic de la puresa i de la raça?

La pura raça espanyola és una creació intel·lectual i un projecte polític fruit del desig de Felip II, que va voler crear un cavall perfecte d'acord amb l'estètica de representació equestre del barroc. En aquest cas, veiem com el mètode de millora de les espècies a través dels sistemes de reproducció i de la genètica enllaça amb la història i la història de l'art.

*El valor de la puresa i Obsequi de cortesia* són obres compostes amb elements de diversa procedència —com són la vagina artificial, el maniquí d'extracció de semen i el semen de pura raça adquirit al Ministeri de Defensa de l'Estat espanyol— que intenten obrir un debat sobre

<sup>1</sup>Veterinari i professor de la UAB

## Activitats:

### Núria Güell conversa amb...

— Fidel Garcia i Levi Orta: *Quatre modes d'entendre el fet polític*  
Divendres 8 de novembre de 2019 a les 19 h  
Bòlit\_PouRodó

— Lucía Egaña i Sabrina Michelle: *El treball sexual*  
Projecció de *De putas*  
Dimarts 17 de desembre de 2019 a les 19 h  
La Bonne – Centre de Cultura de Dones Francesca Bonemaison (Barcelona)  
En el marc del Dia Internacional de les Treballadores Sexuals i en col·laboració amb el Festival Loop-Barcelona

— Oriol Fontdevila: *L'artista com a mediador*  
Divendres 7 de febrer de 2020 a les 19 h  
Bòlit\_PouRodó

**Activitat educativa per a grups d'ESO i batxillerat conduïda per Núria Güell**  
Inscripcions a [info@bolit.cat](mailto:info@bolit.cat) o 972 427 627

**Exposició “2.30” de Fidel Garcia**  
Del 26 d'octubre de 2019 al 9 de febrer de 2020  
Hall del Bòlit\_PouRodó

— Presentació del treball de recerca de Fidel Garcia realitzat durant la residència al Bòlit  
Divendres 8 de novembre a les 17 h  
Bòlit\_PouRodó

— Workshop-New media art: *Transdisciplinarietat, una forma global d'atacar la realitat*  
A càrrec de Fidel Garcia  
Dissabte 9 de novembre de 2019 de 9.30 a 13.30 h  
ERAM Escola Universitaria  
Inscripcions: [www.eram.cat](http://www.eram.cat)

**Edició de Catàleg**  
Coedició amb Casal Solleric de Palma  
Edició 2020

Agraïments especials: Jordi Miró, Carol López, Congregació de la Mare de Deu dels Dolors, Yeguada Bassols i Jessica Rincón

**BÒLIT, CENTRE D'ART CONTEMPORANI. GIRONA**  
[info@bolit.cat](mailto:info@bolit.cat) — 972 427 627 — [www.bolit.cat](http://www.bolit.cat)

**Bòlit\_PouRodó** (Pl. Pou Rodó, 7-9) i **Bòlit\_StNicolau** (Pl. Sta. Llúcia, 1) - 17004 Girona  
Dimarts i dimecres de 10 a 15 h  
Dijous i divendres de 10 a 15 h i de 15.30 a 20.30h (Bòlit\_StNicolau fins les 19 h)  
Dissabtes d'11 a 14 h i de 17 a 20.30 h (Bòlit\_StNicolau fins les 19 h)  
Diumenges i festius de d'11 a 14 h  
Tancat: 24, 25, 26, 31 de desembre de 2019 i 1 de gener de 2020



algunes convencions culturals que assumim com a pròpies, com a signes identitaris, com a essències.

#### **De putas. Un ensayo sobre la masculinidad**

Producció: MUSAC. Espanya, 2018. Videoprojecció sonora, 58'. Un projecte comissariat per Araceli Corbo

Les problemàtiques d'identitat sexual i els rols de gènere que planteja aquesta obra ens enfronten als arquetips de la masculinitat sustentats en relació amb el concepte de poder i de reconeixement social i ens fan repensar alhora com aquests afecten el rol femení. L'obra principal és un vídeo que recull les trobades que l'artista va mantenir amb diverses prostitutes en què narren, en primera persona, la seva vivència i percepció de la masculinitat. Per altra banda, els objectes sexuals de la prostituta Edurne, una de les protagonistes del vídeo, aporten amb la seva consistència material un major realisme a la narració videogràfica.

#### **Una película de Dios**

Producció: MUAC. Mèxic, 2018-2019. Videoprojecció sonora, 79'. Un projecte comissariat per Alejandra Labastida

Es tracta d'una obra de Núria Güell en què confronta l'imaginari catòlic amb els abusos sexuals, la condició subordinada de la dona i les identitats sexuals derivades de la idea de família que ha instaurat aquesta cultura religiosa. L'artista va treballar conjuntament amb un grup de nenes d'una casa refugi de Ciutat de Mèxic per, a través de l'anàlisi de diverses pintures del període colonial i d'iconografia religiosa cristiana, acabar conformant una curadòria. Posteriorment aquestes interpretacions van ser complementades per les d'una família de proxenetes.

— **Núria Güell** (Vidreles, 1981) és una artista que desenvolupa projectes de contingut polític i que explora els aspectes més conflictius de la societat contemporània. En la seva pràctica aborda els límits de la legalitat i es confronta amb els procediments que segueixen les institucions que ens governen. Els seus treballs mostren situacions o fets que plantegen qüestions morals i polítiques rellevants. Al llarg de la seva carrera ha desenvolupat un corpus d'obra que interrelaciona els diferents projectes expositius sobre els temes que li interessen: el patriarcat, els nacionalismes, el poder, el capitalisme i el sistema de privilegis del món de l'art.

Núria Güell mai s'ha sentit còmoda dins la Institució de l'Art i intenta preservar aquesta incomoditat o estranyesa reformulant contínuament el fet artístic: què és produir art? Per a què produir art? Per a què exposar? Què puc fer per dignificar la pràctica que em sustenta? Conscient que sovint l'art s'utilitza per donar suport simbòlic i emocional a tot tipus de poder, intenta no donar respostes, no concloure tesis, sinó mostrar els conflictes que es donen entre diferents realitats. La seva pràctica no és una pràctica contemplativa, l'expressió d'una contemplació ni el desplegament d'una tècnica, sinó una pràctica de confrontació, de qüestionament d'evidències, i això sovint implica moure peces, comporta acció i moviment, moure individus —còmplices o no—, conduir tràmits burocràtics, fer també que les institucions que contracten els seus serveis s'impliquin i no es limitin a ser mers espectadors, o sigui, treballar fora del taller i fora de la sala d'exposicions. Subvertir dispositius, *desnaturalitzar*, *despositivar* el museu, *despositivar* les institucions, *despositivar* la pràctica artística, *despositivar* les relacions de poder, així és com es podria resumir el rol de Núria Güell com a artista.

El 2014 Núria Güell va rebre el premi del GAC-DKV (Barcelona) al millor artista jove en galeria i el Premi RAC (Madrid) al millor artista espanyol en galeria, i el 2019 ha rebut el Premi Antoni Gelabert de la Ciutat de Palma.

